

at optage og aflutte et Laan i England. Men Regjeringen og Repræsentationen, den Gang den grundlovgivende Rigsforsamling, trostede sig til, at der ikke vilde være nogen dansk Rigsdag, der vilde gaa til at negte en saadan Bevilling, som i den Grad stod i Forbindelse med Landets Kreditforhold. Efter en saadan Diskussion i den grundlovgivende Rigsforsamling blev det slaæet fast, at denne Lov blev kaldet Finantslov, og der blev saaledes givet den fuld Lovkraft. Det staar altsaa fast, at ogsaa paa den maa den Sætning anvendes, at naar der om samme Gjenstand gives efter hinanden to Love, som ikke kunne forenes, saa ophæves den første af den sidste. Dette har heller ikke den Høiesteretsdom, som staar i Forbindelse med det foreliggende lille Forslag, undetkjendt, idet den har ladet dette Spørgsmaal henstaa, foreløbig for en væsentlig Del i alt Fald, uafgjort, idet det ikke ubtrykkelig er sagt, at Finantsloven ikke skulde kunne ophæve § 9 i den almindelige Lønningsslov, men det derimod er hævdet, at dersom denne Paragraf ansaas for at være hævet ved Finantsloven, tilkom der de vedkommende Embedsmænd som personligt Tillæg dette Lønningstillaeg i Kraft af § 10. Jeg nævner dette for at hævde, at nu som i Grundlovens første Dage skal den Sætning staa fast, at Finantsloven hersker over andre Love. Det andet Spørgsmaal, som hermed staar i Forbindelse, er det Spørgsmaal, om man kunde vende den Anse imod dette Lovforslag, som blev vendt imod den Modstand, der blev gjort med Hensyn til den tilsvarende Bevilling paa Finantsloven, den Indvending nemlig, at det var et Indgreb i den grundlovmæssige Myndighed og Ret, som tilkom Landets Domstole, idet det jo hedder i Grundloven, at den dømmende Magt er hos Domstolene. Jeg kan paa ingen Maade anerkjende, at der ved dette Forslag er gjort noget Indgreb heri; men det hævder kun den tilsvarende grundlovmæssige Ret, at Bevillingen ligger hos Bevillingsmagten. Jeg har allerede sagt, at jeg anerkjender og maa anerkjende den Dom, der af Landets høieste Domstol gives i Kraft af en Fortolkning af Lovene, og nogen Underkjendelse af en saadan Fortolkning kan jeg ikke se kan finde Sted.

Men derfra og til Bevillingsspørgsmaalet er der et vidt Skridt, ved hvilket der er en Mulighed for et Sammenstød, men et Sammenstød, som jeg ingenfinde kan ønske, hvorsfor jeg har maattet forsøge paa at finde en Vej, ved Hjælp af hvilken et saadant Sammenstød kunde undgaaes. Saaledes har min Opfattelse af dette Spørgsmaal været, og ligesom jeg begyndte med at sige, at Betydningen af dette Forslag er i en væsentlig Grad vækket derved, at Bevillingen er given paa Finantsloven, saaledes vilde jeg nu være stemt for at tage Forslaget tilbage, men har kun maattet ønske, at denne Behandling kunde give Leilighed til en Debat over de Spørgsmaal, der staa i saa nær Berøring dermed, en Debat, som jeg nu har søgt at indlede.

Winther: Jeg vil kun bemærke, at efterat Thinget har forkastet det Vædringsforslag, som jeg stillede, da Eagens Realitet laa for under Finantslovens Behandling, og hvorved man vilde have undgaaet at anerkjende det Principspørgsmaal, som var opstillet fra Ministerens Side, og derimod dog ikke have negtet for det paagjældende Finantsaar den Sum, som behøvedes til at fyldestgjøre det Krav, som stilledes fra Ministeren om yderligere Godtgjørelse for Sædtillæg, skal jeg ikke negte, at der ikke er stor Ansledning til nu for Tiden videre at beskæftige sig med denne Sag; men jeg skal dog gjøre en Bemærkning til en Sætning, som den ærede Forslagsstiller udtalte, og som han sagde, at han vilde hævde; den lød saaledes: Finantsloven behersker alle andre Love. Med Hensyn til dette Spørgsmaal vil jeg paa en ganske simpel Maade sige, hvorledes det forholder sig. Jeg vil tillade mig at spørge: Er det grundlovmæssig rigtigt at udrede Udgifter for et vist Finantsaar i Henhold til en Lønningsslov, naar der ikke i Finantsloven for det samme Finantsaar er opført en Sum til at fyldestgjøre det Krav, der stilles i Henhold til Lønningssloven? Og jeg vil da tillade mig at opstæle, hvad der staar i § 50 i Grundloven. Den handler om Statsrevisorerne, og det siges der: „Disse gjenneemgaa det aarlige Statsregnskab og paase, at samtlige Statens Indtægter deri ere blevne